

CARL R SJÖBERG:

Den revolutionära terrorn

Ambassaddramat i Stockholm skall inte ses som en isolerad företeelse. Den politiska terrorn kommer att fortsätta, skriver juriststud Carl R Sjöberg. Den har sin teoretiska grund närmast hos Lenin, och de grupper, som tror på terror som ett vapen för att omstörta vårt samhälle, är större än man föreställt sig. Sådana grupper finns också i Sverige, där ambassadterroristerna genast fann sina försvarare. Men politiskt våld är inte av högre klass än annat våld, menar författaren, och det skall inte mötas "mjukare" än sådant.

Attityden i Sverige till de terrorister, som allt oftare under senare år utvalt vårt land till skådeplats för sina aktioner, präglades länge av inställningen "sådan kan inte hända här". Därefter kom den fas, då den "mjuka linjen" var slagordet, som också i viss mån blev praktisk politik. I april i år inträffade så det hittills värsta terrordåd som skakat vårt land. Det kallblodiga mordet på två västtyska diplomater och sprängningen av den västtyska ambassaden väckte en nästan enhällig opinion av avsky och fördömande.

På den politiska vänsterkanten har reaktionen på ambassaddådet varit pinsamt förvirrad. Visserligen har man allt ifrån SSU till KMFL(r) skyndsamt understrukt sitt avståndstagande från Baader-Meinhofligans våldsmetoder, åtminstone i den uppseendeväckande form dessa tog sig under dramat i Stockholm. Tystnaden har dock då det gällt ligans politiska målsättning – att med våld omstörta den demokratiska rättsstaten och påtvinga folkmajoriteten ett diktatoriskt enpartivälde – varit kompakt. Något avståndstagande från denna politiska målsättning lär heller knappast avhöras från radikalt vänsterhåll. Där har man nämligen alltför många gånger själv deklarerat just denna målsättning – att med våld vilja störta det bestående samhället.

Socialdemokraten Alvar Alsterdal diskuterade nyligen i Arbetet (s) denna allvarliga fråga. Han vände sig med skärpa mot "virkpannorna" som talat om att våldet är inbyggt i det "kapitalistiska systemet". Till och med extremt vänsterradikala västtyskar som Günter Wallraff har tagit avstånd från terroristernas våldsdåd, åtminstone efter de se-

naste attentaten. "Men inte kommer det några rejäla avståndstaganden från svenska genomsnittsextremister", heter det i Arbetet. Och nog är detta en högst allvarlig sanning. Det finns all anledning att se allvarligt på det relativt stora opinionsmässiga genomslag som försvar för terror har i vårt land.

Det är betecknande, hur Sveriges Radio redan i TV-2:s Rapport samma dag dramat ägde rum sökte befästa sin ställning som modvänsterns främsta tillskyndare i vårt land genom att vinkla och filtrera nyhetsmaterialet på ett för vänstern mindre obehagligt sätt. Det reportage från Tyskland, som skulle förmedla bakgrunden till Baader-Meinhofligans våldsdåd, lyckades man på ett till och med för Sveriges Radio unikt sätt utforma som ett ensidigt angrepp på den tyska högern!

Den teoretiska bakgrunden

Vänsterns nervositet, då det gäller att blanda bort korten, är förståelig. Händelser som ambassaddramat skall ses som isolerade vansinnesdåd, vilket de i praktiken dock knappast är. Utan att ge sig in i halsbrytande konspirationsteorier får man konstatera, att den politiska terrorn framstår som en oskiljaktig del av den marxist-leninistiska teorin. Allt sedan Lenins dagar har varje kommunistiskt maktövertagande föregåtts av en intensiv politisk terror.

Denna terror har främst två syften: å ena sidan att skrämja motståndarna till underkastelse eller undfallenhet och å den andra att skapa så mycken oro och osäkerhet i samhället, att de etablerade partiernas auktoritet

kringskärs vilket får till följd, att gemene man längtar efter en stark regim som gör slut på krisen. Detta kristillstånd av kaos, rädsla och otrygghet kallas enligt marxistiskt språkbruk "revolutionär situation". I ett sådant läge kan en numerärt underlägsen men fanatisk och våldisciplinerad klick slita åt sig makten.

I svenska massmedia framstår "Röda arméfraktionen (RAF)", eller Baader-Meinhofligan, som den oftast kallas, som en numerärt obetydlig anarkistisk sekt av närmast patologiskt belastade våldsdyrkare. I praktiken är denna bild felaktig. Den är en fanatisk och ytterst välorganiserad kommunistisk terrorgrupp med en dogmatisk tro på den marxistiska läran. RAF har, liksom våra hemmakommunister i t ex KFML(r), goda kontakter med flertalet internationella terroristligor. Dådet på tyska ambassaden har visat, att gärningsmännen haft medhjälpare i den svenska extremvänstern. Den vänsterradikale västtyske författaren Günter Wallraff, som öppet erkänner sina goda kontakter med Baader-Meinhofligan, hävdade i Sydsvenska Dagbladet, att organisationen enbart i Västberlin skulle ha uppåt 13 000 passiva sympatisörer. Ehuru denna siffra förefaller avsevärt överdriven, kan det inte betvivlas, att många politiskt missanpassade element i Västtyskland dras till RAF med dess revolutionära våldsromantik. RAF arbetar delvis med förebild från andra sk stadsgerillor, som med skiftande framgång sprider skräck och terror på skilda håll i världen. Det mest spektakulära exemplet är "Tupamaros" i Uruguay, där under loppet av ett fåtal år ett socialt mönsterland för hela

Latinamerika förvandlats till en korrupt polisstat, där mord och kidnappningar hör till ordningen för dagen.

Vad våldet skall uträtta

Många bedömare, som kritiserat RAF utifrån socialistiska utgångspunkter, har hävdat, att organisationen gör sig själv och andra socialister en björntjänst genom sitt öppna revolutionära våld och därigenom spelar högern i händerna. Detta är dock en sanning med modifikation. Visserligen blir den omedelbara reaktionen på ett våldsdåd av typ ambassadmorden i Stockholm starkt negativ och fördömande, och säkerligen kommer även folkopinionen att inledningsvis kräva hårdare tag mot terrorismen. I det långa loppet är det dock sannolikt att resultatet blir ett annat. Och hos extremvänstern arbetar man på mycket lång sikt. Avsikten att skapa förvirring och kaos har redan berörts. En annan långsiktig faktor av minst samma betydelse är den politiska polarisering, som följer på extremvänsterns verksamhet. Erfarenheten visar, att ytterligheterna i en sådan situation stärks på de mera moderata partiernas bekostnad. En polarisering gynnar i hög grad vänstern, som genom bättre organisation och ett omfattande ekonomiskt stöd från Östblocket oftast har större förutsättningar att rätt utnyttja den uppkomna situationen. Ett typexempel därpå är Italien, där politiska terrordåd ständigt utlöser landsomfattande oroligheter, strejker och demonstrationer. Ytterligare ett skolexempel på denna teori är utvecklingen i Portugal, där kommunistpartiet genom diverse

illegala aktioner och övergrepp åtminstone temporärt lyckades utmanövrera såväl socialister som liberaler och kristdemokrater.

Många av RAF:s terrordåd, tex kidnappningen av CDU-politikern Peter Lorenz, har utförts omedelbart före ett val och sannolikt gynnat högern. Detta styrker i hög grad teorin att RAF i själva verket eftersträvar en högerregering i Västtyskland, helst CSU-ledaren Franz Josef Strauss. Detta skulle få två väsentliga effekter: skärpning av de politiska motsättningarna, alltså polarisering, och brytande av RAF:s isolering gentemot den inhemska vänstern genom större sken av legitimitet i kampen mot den, enligt marxistiskt språkbruk "fascistiska och reaktionära regimen". Till denna teori ansluter sig bl a Günter Wallraff. Enligt honom skulle illdådet i Stockholm varit RAF:s inlägg i valdebatten inför delstatsvalen i Nordrhein-Westfalen den 4 maj.

Det tillhör marxismens elementa, att det "kapitalistiska" samhället går mot en oundviklig katastrof. Till marxisternas stora förtret vill den historiska utvecklingens påstådda lagbundenhet inte inställa sig och man kan förmoda att de frustrerade Baader-Meinhof-anhängarna med terrorns hjälp söker framtvinga den kris de känner sig bedragna på. Den politiska terrorn är nu som alltid en oskiljaktig del i den marxistiska doktrinen. Dels skall den bana väg för själva maktövertagandet, dels – när detta väl ägt rum – kväsa varje tillstymmelse till opposition.

Vänsterradikalernas andlige fader, Lenin, stack själv aldrig under stol med att han såg terrorn som en väsentlig del av det kommu-

nistiska systemet. Det var som bekant Lenin, som började den organiserade politiska terrorn i Ryssland – Stalin satte den bara i system. Så här skriver denne vår svenska nyvänsters höga föredöme till folkkommissarien för justitieväsendet i Sovjetunionen, Korskij: "Domstolarna får inte avskaffa terrorn. Att utlova något sådant vore självbedrägeri; terrorn bör tvärtom grundfästas och legaliseras i princip, klart, utan hyckleri och försköning." (A. Solsjenitsyn, Gulagarkipelagen.) Detta groteska yttrande bör ses mot bakgrunden av att kommunismen idag behärskar en dryg tredjedel av jordens befolkning! Det är mot denna bakgrund man bör se ambassadmorden i Stockholm – inte som ett desperat vansinnesdåd av en isolerad klick, utan som ett med iskall beräkning och stor intelligens in i detalj planerat attentat av en relativt liten men i sin revolutionära besatthet fanatisk kommunistisk terrorgrupp.

Våldets försvarare

Knappt hade brandröken skingrats över Gärdet i Stockholm, förrän man i DN kunde läsa en av den svenska modevänsterns företrädare, FiB-Kulturfronts-juristen Göran Elwins mer eller mindre öppna försvar av RAF-terroristerna. Taktiken är simpel men effektiv: genom att vända upp och ned på argumentationen och utmåla Förbundsrepubliken som en reaktionär polisstat av halv-fascistisk modell försökte Elwin rättfärdiga vänsterterrorn som ett slags inbyggd funktion i det "kapitalistiska samhället". Inte med ett enda ord tog Elwin avstånd från de dåd,

som står på "Röda arméfraktionens" merlista.

Enligt denne straffrättsjurist gäller alltid som förmildrande omständighet att våldet riktats mot det "kapitalistiska" samhället. Vänsterterrorister av typ RAF är enligt honom endast "vilsegångna idealister". Dylika exegeter på den politiska vänsterkanten har förstås som alltid patentlösningar på alla problem: det "strukturella våldet" i en kapitalistisk stat föder det "politiska våldet". Under förevändning att försvara det demokratiska samhället svarar staten med sitt "repressiva våld", som i sin tur leder till en upptrappning av det politiska våldet.

Finns det då någon moralisk eller juridisk skillnad mellan politiskt våld eller annat våld? Faktiskt tycks adjektivet "politiskt" just för många "vänsterintellektuella" antyda en förmildrande omständighet. Ändå handlar en politisk våldsverkare av samma tarvliga motiv som en vanlig bankrånare eller rån-mördare. För att tillfredsställa sina egoistiska föreställningar vill terroristen beröva alla andra av befolkningen en livsform som de upprepade gånger bevisligen bekant sig till. Att bli berövad grundläggande värden – demokrati, rättssamhälle, politisk och ekonomisk frihet – är därutöver en förlust som är långt kännbarare än förlusten av någonting materiellt som går att ersätta. Den otroliga cynism och arrogans, med vilken en statistiskt nästan försumbar minoritet förklarar sin uppfattning som allmängiltig och andra som i bästa fall brist på verklig politisk medvetenhet, hör inte hemma i ett samhälle som vårt, där politiska beslut fattas genom majoritetsbeslut och inte med kulsprutepistoler.

Samma våldsmentalitet, som kännetecknar RAF:s framfart, finner vi hos företrädarna för vår egen svenska extremvänster. Grupper som KMFL(r) hyllar öppet den råa politiska terrorn som berättigat "revolutionärt våld". I KMFL(r)s tidning "Proletären" har tex alla sanna kommunister uppmanats att "möblera om" SE-redaktören Rune Mobergs "svinliknande ansikte". Ytterligare exempel på det andliga klimat som råder inom stora delar av den svenska extremvänstern får man i den bok, som återger korrespondensen mellan Maja Ekelöf och kandidisinterne Tony Rosendahl, där man kan läsa följande tänkvärda orakelspråk. Rosendahl: "Det här packet kommer man inte åt med demokratiska töntigheter ... andra metoder behövs." En närmare förklaring av metoderna låter inte vänta på sig: "Förhandlingar – fy fan, nej, molotovcocktails och sabotage ..." Maja Ekelöf deklarerar frejdigt sin nyvunna politiska medvetenhet: "I dag skulle jag kunna plundra en affärsbank och tycka att jag gjorde rätt." Rosendahl: "Power to the people – vi skall sparka in tänderna på dom jävla bastarderna."

Har man väl en gång kommit in i sådana tankebanor, är ofta steget från ord till handling inte långt. Någon vecka efter ambassadsprängningen kunde Rapport meddela, att en fabrik för bensinbomber, s k molotovcocktails, avslöjats av polisen i Lund. Man kan nog utgå från att vi hittills bara sett toppen på isberget. Eller hur skall man förklara de organiserade stölderna av eldhandvapen, handgranater, spräng- och tändmedel från arméns mobiliseringsförråd under senare år?

Terrorn inför myndigheterna

Varför har man då på ansvarigt håll ignorerat varningarna för terrordåd i Sverige? För två år sedan stiftade regering och riksdag en lag, kallad terroristlagen, just under intryck av den tilltagande politiska terrorn. Lagen tillkom naturligtvis under högljudda protester och demonstrationer från vänsterhåll men har icke desto mindre inneburit ett visst skydd mot utländska terrorister. Frågan är, om det är av undfallenhet mot vänsterradikalerna, som man underlåtit att tillämpa den med konsekvens. Eller hur skall man annars förklara det faktum, att regeringen blott några veckor före blodbadet på tyska ambassaden beslöt att inte tillämpa lagen på RAF, trots att denna hade attentat även utanför Tysklands gränser på sitt samvete, och man visste, att Baader-Meinhofmedlemmar under veckorna före ambassaddådet tagit sig in i Sverige?

Frågan är, om inte även regeringen Palme skulle ha behov av att skärpa sin attityd mot terrorister. Några veckor efter ambassaddramat kunde man i TV se justitieminister Geijer deklarerera, att Sverige skulle följa den mjuka linjen gentemot terrorismen. Oavsett vad som kan läggas i begreppen "mjuk" respektive "hård" linje, ter det sig föga förtroendeingivande att landets statsminister förklarar, att vårt öppna samhälle saknar möjligheter att skydda sig, samtidigt som justitieministern menar, att den mjuka linjen skall följas i alla lägen.

Den vettigaste handlingslinjen inför problemet måste trots allt utgöras av en stor flexibilitet i krislägen samt ett arbete från säkerhetspolisens sida, som i görligaste mån

kan förebygga terrordåd, i stället för att på förhand binda sig för en eller annan patentmetod. Terroristlagen tycks ganska effektivt ha skrämt iväg grupper som Ustasja, som länge fann Sverige en angenämt lättarbetad miljö. Nu är det fråga om verkligt ideolo-

giskt extrema och fanatiska grupper. De kommer att bli betydligt svårare att tas med, men det är fåfängt att blunda för eller söka bortförklara problemet. Den politiska terrorn kommer att fortsätta, och då tvingas vi handla.

Ge Svensk Tidskrift som julklapp!

Presentkort kan rekvireras genom att

prenumerationsavgiften, kr 45: -, insättes å

Svensk Tidskrifts postgirokonto nummer 7 27 44 - 6

**Angiv på girokupongen namn och adress både på er själv
och mottagaren**